

travesti, pentru ca, noi spectatorii, să putem dobîndi perspectivă pe calea acestei distanțări. Acțiunea se desfășoară în ultimele luni de viață ale eroinei, înainte de a fi surprinsă de moartea prin cancer. Femeie crescută la dimensiuni gigantice, ea se preschimbă în cele din urmă într-un guzgan urias, și dispăre sub înfățișarea aceasta la brațul soțului ei, acesta apărînd în straie sclipitoare de locotenent luate din garderoba Folies-Bergèrelui. Supradimensiunea definește principiul stilistic al acestui teatru care, identic cu *Orden* în ce privește pantomima și politicul, are, în același timp și voluptatea viziunilor baroce. Aici stăm de partea celor puternici, care prezintă un balet absurd cu mișcări impulsive și înfiorat retractile. Automate se învîrtesc, făpturi suprauman clădite, scoase din *comic strips*-uri prind viață, o adevărată petrecere infernală se desfășoară în fața noastră. Se și vorbește; dar ce anume? Ocări, persiflări, stupidități — iată cu ce rămîi în amintire; în orice caz locuri comune, lipsite de orice semnificație.

Un teatru fără cuvinte e mereu pîndit de primejdia lungimilor. Lucrul se întîmplă mai puțin la *Orden* decît la-a argintat sclipitoarea mitologie a Evei Peron. Cînd numai trupurile, culorile și muzica mijlocesc un sens, acesta se chirceste de cele mai dese ori. Cei ce menunță la teatrul vorbit, și numărul lor se arată pretutindeni în creștere, nu au voie să închidă ochii în fața acestei primejdii.

c r o n i c a h i s t r i o n u l u i

MACBETH

ȘI

PURICELE

Fundamentală mîhnire, pentru mine ca individ, rămîne știința faptului că într-o bună zi, ori poate noaptea, voi pleca.

„Out, out, brief candle...”

Că niciodată, cît va fi lumea-lume, n-o să mai cadă ploaia peste mine, n-am să mai sufăr, nu voi mai iubi.

Această mîhnire însă, face parte din definiția existenței mele, iar iremediabilul este, oricum, o consolare. Dar nu mă pot împăca și nici să dau din umeri, cînd văd lucruri care-ar putea să fie altfel de cum sînt.

Sînt trist, așadar, ori de cîte ori oameni în toată firea, cu slujbă și familie, s-arată nepăsători la însușirile mele de preț, lăudîndu-mi cîte-o sclipire de sticlă. De parcă am fi încă în pantaloni scurți. Că numai atunci treceam fluierînd pe lângă mai știu eu cine, zgîndu-mă admirativ la cel care juma fără să tușească.

Sînt trist ori de cîte ori vecinul meu îmi admiră dibăcia la poșice și pantofii cumpărați în Venezuela.

Cînd îmi pun sufletul pe palmă și se caută semințe.

Și mai cu seamă sînt trist, eu actorul, ori de cîte ori văd omor de lume, și miliție la intrare, și geamuri sparte, cînd joc Puricele în ureche, de pildă, amintindu-mi că m-am zburciumat în Macbeth cu sala goală.

Cînd stau de sute de ori, în doi, pe-un balansoar, și port o singură stagiune sceptrul Plantagenetilor.

Știu, știu, știu. Lumea vrea să ridă, să se distreze. Puricele e un spectacol plin de vervă, afurisit de bine jucat: iar Macbeth, s-a spus, putea fi descîntat și-ntr-altfel.

Explicațiile abundă, unele sînt și adevărate, putem întocmi o listă.

Dar tristetea rămîne.